

Vluchtburcht

Al eeuwenlang sla je jouw armen om ons heen;
om wie wou schuilen en wie nog schuilen wil.
Een ankerplaats voor burgers, dichters, bruiden.

Hier maakt de tijd een lus, bestaan vertraagt.
Zand werkt zich omhoog door de taille van het tijdglas:
elke korrel botst met wat ooit is geweest.

Jouw raamloze kozijn omlijst een schilderij vol ridders,
pages, smeden, valkeniers. Het gras herinnert zich
het hoefgetrappel en de voetafdruk van een gravin.

Ik vlei mijn wang tegen jouw huid van steen.
Het schuurt, maar minder dan verwacht:
de echo van haar glimlach ligt verborgen in jouw muur.

Irma
Ooijevaar

